

AL ABDULLAH SABAH

Abdullah Sonayaz

tilki Kitap

tilki
kitap
yayınevi

Ali Abdullah Sabah
Abdullah Sonayaz

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
kitap@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman
Editör: Tuğba Ünlüer
Son Okuma: Alev Sevgi
Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt
Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

1.Basım, İstanbul, Nisan 2025
ISBN: 978-625-6130-98-2
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öğe, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

ALİ ABDULLAH SABAH

Abdullah Sonayaz

Hara kapısının aralığından lükslerin ışığı dışarıya sızıyordu. İçeride sessizce birbirine aşkla bakan gözler, atların horultusunu duymayan kulaklar, derin uykuda tatlı rüyalarında iki çocuk ve Ege'nin tuzlu kokusu birbirine karışıyordu. Ali'nin sorusu bu havayı bozdu:

"Bu kitap nedir Eleni?"

Eleni, Ege Denizi'nden yeşil gözlerini Ali'den alıp masada duran özel siparişle yaptırdığı deftere çevirdi. Sağ eline aldı, sol eliyle önünü arkasını okşadı ve çevirip masanın tam ortasına koydu.

"Bu bana söz verdiğin hikâyenin yazılacağı defter Ali. Atina'da yaptırdım, iki aydır bekliyordum. Ancak bugün gelebildi. Artık kaçacak hâlin yok, sözünü tutma zamanı geldi."

Ali iki eliyle uzun saçlarını kafasının tepesine topladı, sandalyesine iyice yaslanarak göğsünde biriktirdiği havayı haranın tavanına yollayıverdi.

"Ahh Marika, ahhhhh! Anam derdi de inanmazdım. 'Bu kadın milleti delidir oğlum deli.' derdi rahmetli. Ben seni hiç anlamamışım Marika anam, hem de hiç! Sen ne ulu bir bilge kadınmışsın, kadınların padişahı Marika anam benim!"

Bu söylenişler Eleni'ye inanılmaz bir keyif veriyordu. Çocuklar uyumasa kahkahaları ile inletecekti koca harayı. Ali'nin hayıf-

lanmaları devam ettikçe eliyle ağzını iyice kapatıp kahkahalarını boğuyordu. Ali, masanın diğer ucuna uzanıp Eleni'yi omuzlarından tuttu ve yavaşça sakin ol diyebildi. Eleni zorla tüketti kahkahalarını ve kendini toparlayıp kararlılıkla Ali'nin kömür karası gözlerine gözlerini dikti.

"Ne yaparsan yap Ali, bu gece verdiğin sözü tutacaksın ve anlatmaya başlayacaksın. Öyle üstün körü de olmayacak tabii... Her şeyi en başından, büyük küçük, her ayrıntıyı anlatarak yapacaksın bu işi."

"Eleni, bugün yarın İskender Bey, Niko amcanla burada olurlar. Yani birkaç güne kalmaz seni isteyeceğiz ama sen bu gece yazmaya başlayacağım diyorsun. Ben neler olacak diye düşünmekten uyuyamazken sen yazacağım diye tutturmuşsun. Vallahi, ya sen delisin ya da ben delireyim istiyorsun…"

"Ben hiç merak etmiyorum Ali, neler olacağını. Eğer İskender Bey, dediğin gibi bir adamsa babamı bu evliliğe ikna edecektir. Ben güveniyorum İskender Bey'e."

"Ben de güveniyorum İskender Bey'e ama baban ikna olmazsa neler yapacağını da biliyorum. Sana bu adamı daha önce de anlattım. Delidir dedim, acımasızdır dedim; istediği olursa ne âlâ, olmazsa gözü karadır dedim..."

"Seni sevdiğini de söyledin, senin için tüm Smirni'yi yakacağını da söyledin. İşte bu yüzden, ben çok güveniyorum İskender Bey'e. Nasıl yapacaksa yapacak, bence evlendirecek bizi."

"Ah benim Marika anam ahh! Benim güzel anam, benim ulu çınarım! Eleni, bari çocukları yataklarına götürelim, ahırda uyudular zavallılar."

"Vasili iki yıldır bu ahırda seninle uyuyor zaten, şimdi mi zavallıcık oldular Ali? Kandırma beni, verdiğin sözü tutmaya başla, yoksa İskender Bey istese de evlenmem seninle…"

"Ah be deli kadın! Gündüzler çuvala mı girdi? Önümüzde uzun bir zaman olacak her şeyi yazmak için, nedir bu gece yarısı hikâye yazma isteği?"

"En baştan başlayacağız, hatırladığın ilk zamanlardan başlayacağız..."

Eleni defterin ilk sayfasını hızlıca aralayıp zümrüt yeşili gözlerini Ali ye dikti. Ali derin bir nefes aldı, sandalyesinde gerinerek derin bir nefes daha aldı. Kafasını döşekte birbirine sarılıp uyuyan çocuklara çevirdi. Sonra ellerini bacaklarına koyup kafasını yere eğdi, ayaklarına baktı.

"Üç katlı bir evin ahşap merdivenlerini çıkarken ayaklarımın altından gelen sesleri hatırlıyorum. En üst katta kocaman üniformalı bir asker resmi olan büyük salona tırmanıyorum. Resimdeki adam babama çok benzese de korkuyorum, bu gür bıyıklı adamdan. Sonra hızlıca merdivenlerden aşağı inmeye çalışıyorum. Bu arada peşimden gelen yaşlı ve çok kilolu bir kadın bana sesleniyor. Ben de ona doğru koşup kucağına atılıyorum. Sarılıyorum ona. İşte, bu benim hatırladığım ilk hikâyem. Bu kadın belki babaannem olabilir, yüzünü tam olarak hatırlamıyorum ama kokusu hâlâ burnumda. Hayatım boyunca hiç unutmadım onun kokusunu... Bu evde yalnız olmadığımızı biliyorum. En alt katta yaşlı kadın yaşıyordu, onun üstünde annem, babam, ben ve daha sonra da kardeşim yaşıyorduk. Üst katta da birileri vardı. Her gece babamla kavga eden birileri... Gündüz hiçbir münakaşa yoktu ama nedense her gece, babamın üst kata gidip birileri ile yüksek sesle kavga ettiğini hatırlıyorum. Bazen yaşlı kadın -belki de babaannem- odama gelip beni kucaklardı, alt kata odasına götürüp yanında yatırırdı. Bir sabah uyandığımda karşımda annem kardeşimi emziriyordu ve odada pek çok eşya yok olmuştu. Uyandığımı gören annem, kapıya dönüp babama seslendi: 'Cemal, Ali uyandı!" Babam bir anda kapıda belirdi. Beni hızlıca giy-

dirip aşağıya indirdi. Alt katta yaşlı kadın ellerini yüzüne kapamış ağlıyor, bir yandan da babama bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Beni kapıda bekleyen arabaya oturttu babam. Bense yaşlı kadına bakıyordum sadece. Babam bir yandan alelacele eşyaları arabaya yüklüyor, bir yandan kadına söyleniyordu. Annem ve kardeşim arabaya bindikleri gibi babam olanca sesi ile atlara gidelim komutunu verip kırbacı şaklattı. Yaşlı kadın bahçe kapısına yaslanmış, ağlamaktan kısılmış sesi ile adımı haykırıyordu..."

Bundan sonraki cümleleri boğazına düğümlendi Ali'nin ne konuşmak istedi ne de konuşabildi. Alnını masanın bitimine dayayıp yüzünü Eleni'den kaçırdı. Ahırın içinde uyuyan çocuklar, horultular çıkaran hayvanlar, gözleri dolmuş ağlamamak için kendini tutmaya çalışan güzeller güzeli Eleni ve yüzü tamamen yere kapanmış Ali Abdullah Sabah, bir müddet sessizlikte buluştular. Adını bilmediği, yüzünü hatırlayamadığı yaşlı kadının hiç unutmadığı kokusunu içine derince çekerek gözyaşlarını döktü genç adam.

Eleni daha önce birkaç kez Ali'den hayat hikâyesini dinlemişti ama bu bölümü ilk defa duyuyordu. Gözyaşı döktüğüne ilk kez şahit oluyordu. Son cümleleri kâğıda dökerken zorlandı. Hiç beklemediği bir başlangıç olmuştu bu ve daha fazla cümle çıkmayacağını anladı. Ellerini saçlarına uzatıp geçmiş yıllara giden genç adamı geri getirdi. Kömür karası gözlerinden süzülen yaşların ıslattığı yanaklarını ince, narin parmakları ile ovaladı. Yerinden kalkıp Ali'nin yanına dikildi, ıslak yanaklarına birer buse kondurdu.

"Hadi, çocukları yataklarına götürelim artık."

Tatlı rüyalarındaki çocukları sırasıyla kucakladılar, Vasili artık beş buçuk yaşındaydı. Alex ise üç yaşını yeni doldurmuştu. Vasili iki yaşında iken, babası bir gece yarısı zil zurna sarhoş olup, attan düşerek hayata veda etmişti. Eleni bu kazadan kısa süre sonra ikin-

ci gebeliğini fark ettiğinde buruk bir mutluluk duyabildi sadece. Ali Abdullah Sabah ile Eleni'nin ilk yakınlaşma sebebi Vasili'ydi aslında. Geldiği ilk günden itibaren onunla oyunlar oynayan, atları öğreten baba oğul bağı kuran Ali'nin Vasili'ye sevgisi bu aşkın mayası olmuştu. Zamanla odasında uyumak yerine ahırda Ali'yle beraber uyumaları ise çiftlikte büyük sıkıntı yaratmıştı. Eleni'nin kayınpederi, torunu ile kardeşinin İzmir'den bir süreliğine gönderdiği Türkmen bir adamla böylesi bir bağ kurmasına resmen köpürüyordu. Dede torun kavgası bir yıldan fazla sürmüştü ama Vasili inadıyla bu kavganın kazananı olmuştu sonunda. Sarı uzun saçları, incecik kolları, bacakları ve annesinden geçen yemyeşil gözleri ile istediğinde dünyanın en tatlı çocuğu olabilen Vasili, iş inada bindiğinde babası gibiydi. İstediğini yapmak konusunda kim çocuktan daha haklı olabilir ki?

Kapıdan içeriye kucaklarında çocuklarla sessizce girdiler, yavaş yavaş merdiven basamaklarını çıkarak çocukların odalarına yöneldiler. Bu odanın tam karşısında dedeleri Yorgo Bey'in odası vardı. Dedeyi uyandırmadan çocukları yatırmak bugünlerin en sıkıntılı konusuydu.

Bir anda korkulan oluverdi. Vasili Ali'nin omuzundan kafasını hafifçe kaldırıp "Baba çişim geldi." dedi. Apar topar alt kata inildi, çişler yapıldı, tekrar üst kata çıkıldı. Vasili odasına yatırıldı. Eleni ve Alex ise Eleni'nin odasına girdiler, Ali son sürat, minimum sessizlikle evden ahıra attı kendini. Çok değil on beş dakika önce yüzünü hatırlayamadığı babaannesi için ağlayan genç adam, şimdi bu tatlı çocuğun kendine baba demesiyle mutluluktan havalara uçuyordu. "Ahhh Stavro babam ah!" dedi. "Sen de benim kadar mutlu olmuş muydun acaba?"

Yıllar öncesinin hüzünlü anılarında buldu yine kendini. Ona sarılıp verme beni diye ağlayışını, beraber hamama gittikleri ilk günü hatırladı sonra. Ne çok özlemişti Stavro babasını. Aslında

şimdi hayatta olsa, Eleni'yi istemeye o gelse dünyalar Ali'nin olurdu ama hayat işte… Önce Marika, hemen arkasından Stavro yalnız bırakmışlardı Türkmen çocuğunu. Bari biri yanında olsaydı ne olurdu ki! Bu özlem ve sitem duyguları, yarının heyecanı ile birbirine giriyor yine onu uykusundan ediyordu. Birden sinirlendi kendine: "Uyu artık yeter Ali Abdullah Sabah…"

***

Gün ışıdığında bu küçük Yunanistan kasabası, cennetten kopup dünyaya düşmüşçesine güzeldi. baharda taze çiçek kokusu arıların başını döndürüyor, çiftlik hayvanlarının seslerine kuş cıvıltıları karışıyor, Ege'nin tuzlu kokusu ile insanı her sabah tekrar doğuruyordu. Bu şenlikli aydınlanmadan Ali de nasibi almıştı. Horozların çığırtkan sesleri ile uyandı, her sabah yaptığı gibi yatağında birkaç dakika oturup dua etti. Biraz annesi Ümmü'den hatırladığı ama daha çok Stavro babasından öğrendiği gibi... Uzun kıvırcık saçlarının arasına parmaklarını daldırıp toparladı onları. Aklında İskender Bey fırtınası esiyordu zira bugün gelmesi gerekiyordu. Hemen kendini derme çatma banyosuna attı sonra atları tek tek ziyaret etti, sabah kahvaltılarını ikram etti. En son ahırın kıdemli beygirine yemini verdi. Hayvanlar karnını doyururken Eleni'nin hazırlattığı üst başı üstüne geçirip ahırdan dışarı attı kendini. Gözlerini elbette her sabah olduğu gibi Eleni'nin odasına dikti. Ev ahalisinin henüz uyanmadığı belliydi, yoksa Vasili çoktan ahırda olurdu. Çiftliğin diğer hizmetlileri yavaştan işlerinin başına geçiyorlardı. Her biri ile selamlaştı Ali, iki yıldır olduğu gibi bu sabah da ufak tefek yardım etti onlara. Bu arada çiftliğin kapısına gidip gelip yol gözlemeyi de ihmal etmiyordu. Gözü bir ara yan çiftliğe ilişti Ali'nin. Sıra dışı bir şeyler oluyordu yan çiftliğin kapısında, arabalara son sürat sandıklarla yük yük-

leniyordu. İki çiftlik arasında uzun zaman önce yaşanan alacak verecek meselesi yüzünden hiçbir şey konuşulmuyordu. Alenen düşmanlık yapılmasa da birbirleri ile temas etmezlerdi, hatta bir çiftliğin çalışanı diğer çiftliğin çalışanına selam dahi vermezdi. Ali kapıda yan komşuları gözlerken en haz duyduğu sesle irkildi. Vasili ince bacakları birbirine çarpa çarpa ona doğru koşuyor bir yandan da "Ali!" diye bağırıyordu. Vasili'yi tuttuğu gibi kucakladı Ali.

"Günaydın paşam, nasılsın bakalım?"

"İyiyim ama akşam olunca eve sen mi götürdün odama?"

"Evet oğlum, ben götürdüm seni yatağına."

"Ama ben ahırda seninle yatacaktım."

"Bak oğlum, seninle daha önce anlaşmıştık değil mi? Ahır çok sıcak olursa seni eve götüreceğimi sana söyledim, sen de kabul ettin. Dün gece de öyle sıcak oldu ki ben de mecbur kaldım seni eve götürmeye. Hem unutma, dedene de söz verdik, sıcak havalarda evde uyuyacaksın."

"O zaman sen de benimle eve gelseydin."

"Ama öyle yaparsak atlar ne olacak paşam, kim bakacak onlara? Sen kocaman bir ağabeysin artık ama yeni doğmuş bebek atlar korkarsa ben yokken ya ağlarlarsa. Bebek atlar biraz büyüsün, o zaman sana söz, beraber uyuyacağız hep."

Ali ve kucağındaki Vasili'nin bu baba oğul sohbetini elinde kahvaltı tepsisi ile uzaktan hayran hayran seyreden Eleni, daha fazla dayanamadı. Vasili'ye seslenip elindeki tepsiyle ahıra yöneldi.

"Sen daha kahvaltı yapmadın mı paşam?"

"Yapmadım ahırda yapacağım."

"Hadi gidelim o zaman, bakalım annen ne yapmış bu sabah sana?"

İki babasız, ahıra doğru el ele yürüdüler.

"Sabah şerifleriniz hayrolsun Eleni Hanım!"

"Sizin de Ali Bey, nasılsınız bu sabah?"

"Çok heyecanlı, şimdi denize atlasam Smirni'ye kadar yüzerim sanırım…"

Duydukları Eleni'yi gülümsetmişti. Beline kadar uzanan kumral saçları özenle taranmış, normalde olmadığı kadar özenli bir makyaj yapılmış, üzerine pembe gül motifiyle bezeli en güzel elbisesini giymişti bu sabah. Bembeyaz teni, bahar güneşinden nasibini alırcasına altın sarısına dönmüş, ince parmakları ile kahvaltı masasını hazırlarken Ali'nin gözlerini üzerinde hissediyordu. Sevdiği adamın onu sevgi dolu gözlerle süzmesi hoşuna gidiyordu muhakkak. Genç adam bir yandan Vasili ile ilgileniyor gibi yapsa da gözlerini bu sabah Eleni'den hiçbir erkek alamazdı gerçekten.

Bir bahane ile yerinden kalktı Eleni'nin arkasından geçerken ensesine yaklaşıp kısık sesle: "Bu sabah dünyadaki tüm güzelliği toplamışsınız kendinize." deyip uzaklaştı.

"Ben Alex'in yanına gidiyorum Vasili, sen de karnını doyur, eve gel. Deden birazdan iner aşağıya, görmesin seni buralarda."

Baba oğul hiç aldırış etmediler bu söylenene, duymazlıktan geldiler hatta. Karınlarını doyurdukları gibi doğruca yenidoğan taylara bakmaya gittiler. Oradan kuzulara ve diğer hayvanlara derken günlük rutinlerine döndüler.

İhtiyar Yorgo, evin ikinci katındaki camından onları seyrediyordu. Aklında cevap bulamadığı soru dolanıyordu yine. Bu genç Türkmen nasıl oluyordu da torununu bu kadar sevebiliyor-

du? Oğlu hayattayken Vasili ile yarım saat birlikte vakit geçirdiğini görmemişti. Ali'yi kuzeni Marika büyütmüş olmasa onu bu çiftlikte bir gün bile tutmazdı zaten. "İnsan sevmeyi Stavro'dan öğrenmiş olmalı." dedi içinden, "Marika hayatında kimseyle anlaşamadı ki sevebilsin…" Bu arada merdivenlerden çıkan Eleni, kayınpederini bu düşüncelerden çıkarıp hayata geri döndürdü.

"Günaydın baba, kahvaltı yaptın mı?"

"Yaptım kızım sağ olasın, var mı misafirlerden haber?"

"Henüz yok baba, bugün gelmelerini bekliyor Ali. Ben Alex'e bakayım." diyerek müsaade istedi.

"Bak kızım, sonra iki kahve yap da konuşalım biraz…"

Eleni iki yıldır beklediği cümleyi duymanın heyecanı ile Alex'in odasına girdi. Tatlı uykusundan uyanmış bebeğin üstünü değiştirip mutfağa gitti hemen. Ufaklığı evin deneyimli hizmetkârına devredip kahveyi ateşe koydu. İki yıldır neredeyse her gece aklından geçirdiği konuşmayı yapacaklardı birazdan kayınpederi ile. Ellerinin titremesi tüm vücuduna yayılıyordu… Birden aklında kendini şok eden soru beliriverdi? Neden ilk evlendiğinde kahve yaparken hiç heyecanlanmamıştı, elleri titrememişti…

En üst katta Yorgo Bey özel odasında bekliyordu gelinini, bu oda ev ahalisinin pek giremediği, normal zamanlarda kapısı kilitli tutulan, duvarlarında aile üyelerinin eski resimlerinin hiç değişmediği, yılda bir kez İzmir'den Yorgo Bey'in kardeşi Niko'yu misafir kabul eden bir oda idi. Yedi yıldır bu çiftlikte yaşayan Eleni, ikinci defa bu odanın misafiri oluyordu. Eşinin vefat haberini de burada almıştı.

Kahve tepsisini masaya koyup servisi tamamladı. Kayınpederinin karşısına oturdu Eleni.

"Ben yaşlı bir adamım kızım ama kör değilim. Hâlâ güzel kıyafetler giyip saçlarını özenle tarayan bir kadını fark edebilirim.

Ölen evladımın sana hiç bakmadığı gibi bakan gözleri görmek zor değil zaten. Her gün seni görebilmek için iki yıldır ahırda uyumaya razı olan birine ne diyebilirim ki? Kulaklarım eskisi kadar olamasa da gece gündüz işitmeye devam ediyor. Çiftliğimde konuşulanları da torunumun söylediklerini de gayet iyi duyuyorum. Kısacası bedenim yaşlı olsa da beynim olanları gayet net anlıyor sevgili kızım. Maalesef ne ben ne de kardeşim Niko evlatlarımızdan yana şanslı olmadık. Niko yıllarca karısının kumar borçlarını ödedi durdu zavallı ama maalesef iki oğlu da anneleri gibi oldular."

Oturduğu yerden kalkıp cama yöneldi Yorgo Bey, bahçede oyunlar oynayan iki babasıza gözlerini dikti. "Biliyorsun evladıma seni alırken bir şart koşmuştum, 'Evlendikten sonra içki içmeyeceksin!' demiştim ama ne fayda. Altı ay ağzına koymadı o kadar, sonrası aynı... İnsanı en kolay evlatları kandırır güzel kızım, sakın unutma bunu… Diğer geri zekâlıdan yıllardır haber bile yok zaten. İnsan mesleği ile evlenir mi? Hem askerlik meslek midir? Kardeşinin vefatından haberi bile yok, geri zekâlı… Neyse kızım, bunlar benim evlatlarımın bana yaşattıkları, zaten bilmediğin hiçbir şey yok."

Yorgo Bey masaya geri dönüp koltuğuna oturdu.

"Bu arada Atina'dan sipariş ettiğin defter geldi mi?"

Eleni hiç beklemediği bu soruya kafası ile cevap verdi.

"Güzel, başladın mı yazmaya?"

Eleni bu suali de kafası ile onaylayarak cevap verdi.

"Peki o senden ne istedi? Bu evliliğin şartlarını öğrenelim artık."

"O daha söylemedi baba, eğer sen rıza gösterirsen bu evliliğe, öyle söyleyecek."

"Aferin, akıllı çocuk…"

"Neden öyle dedin baba?"

"Diyelim ki ben bu işe onay verdim. Sen onun ne isteyeceğini düşünüyorsun?"

"Bence İzmir'e gitmek isteyecektir. Burada seninle aynı yerde yaşamak istemeyecektir sanırım. Orada kendi evi varken…"

"İzmir'de Marika'dan kalan evi var, onu koruyup kollayan garip giyimli akrabaları var biliyoruz. Ara sıra buraya kadar gelip onu kontrol de ediyorlar ama sen bu adamlar hakkında ne biliyorsun Eleni?"

"Onlar aslında Ali'yle akraba değiller baba. Niko amcanın oğullarının kumar borçları yüzünden tanışmışlar. Ama anlattığına göre kötü insanlar değiller, hatta Ali'yi çok seviyorlar. Onun hatırına yeğenlerinize kıymamışlar."

"Olanları biliyorum Eleni, Marika'nın evinde büyümüş bir insanın kötü yetiştirilmesine imkân yok zaten ama beni bu yaşımda iki torunumdan ayırmak canlı canlı mezara koymak olmaz mı?"

"Siz de biliyorsunuz ki Ali size kötülük edecek bir insan değil." diyerek başını yerdeki Isparta işi halıya indirdi Eleni. Evin gelini söyleyebileceği son sözü söylemişti.

"Kahveni iç kızım. Benim yaşlarıma geldiğinde dünya çok farklı bir yer oluyor inan bana. Tek düşünebildiğin kendinden sonra gelen torunların ve onların geleceği için ne yapabileceğin. Evlatlarından yana da yüzün gülmezse benim gibi, Niko gibi... İşte o zaman her günün daha zor geçiyor. Her gün artıyor endişelerin. Dünyanın en güzel şeyi, hayırlı evlatmış benim güzel gelinim. Umarım onlardan yana bahtın açık olur."

Eleni kayınpederinin sözlerini kısık bir sesle, "Amin." diyerek noktaladı. "Ben müsaade istiyorum baba, Alex'e bakayım biraz."

"Tamam ama önce Türkmen delikanlıyı buraya gönderiver sonra ona da bir kahve pişiriver. Bu odayı görmeden dönmesin İzmir'e…"

"Tabii baba."

"Kapıyı açık bırak kızım."

Eleni merdivenleri inerken kalbi deliler gibi çarpıyordu zira kayınpederi Ali ile daha önce kahve içmek bir yana, oturup konuşmamıştı bile… Aklında son cümle fırtınalar yaratmıştı güzel kadının. "İzmir'e dönmesin dedi, İzmir'e gitmeyin demedi. Tek başına mı dönecek yoksa?"

***

Ali açık bırakılmış kapıyı tıklatıp camdan yan çiftliği seyreden Yorgo Bey'e seslendi:

"Beni emretmişsiniz efendim."

Camın tülünü iki parmağıyla aralamış ihtiyar adam en ciddi ses tonuyla Ali'ye kafasını çevirmeden cevap verdi:

"Gel bakalım deli Marika'nın akıllı evladı, seninle biraz konuşalım."

Ali koltuğun yanına gelip ayakta beklemeye devam etti. İhtiyar eliyle koltuğu gösterince oturdu. Odadaki sessizliği merdiven basamaklarını tırmanan Eleni'nin yaklaşan adımları bozuyordu. Evin gelini odanın kapısını tıklattı, hızlıca, Ali'ye bakmadan kahveyi ikram edip kapıya doğru geri durdu.

"Başka bir emriniz var mı baba?"

"Teşekkür ederim kızım." dedi ihtiyar kafasını hiç çevirmeden. "Kapıyı kapatabilirsin."

"Delikanlı, Marika bu evde büyüdü biliyorsun değil mi?"

"Evet efendim, biliyorum. Sizden çok bahsetti bana. Kardeşinizden ziyade sizi sevdiğini söylerdi."

"İşin aslı öyle değil aslında, vefat eden teyzemin kızıydı Marika. Smirni'den bu eve geldiğinde ne kadar küçüktü bir bilsen… Niko'yla benim oyuncağımız gibiydi ama annemin kıymetlisiydi her zaman. Onun sevdiği yemeklerle büyüttü annem bizi. Niko, Stavro ve Marika aşağı yukarı aynı yaştaydılar. Ben de onların yaramazlıklarına müsaade eden ağabeyleri oldum hep. Bu ev, bu bahçe, senin iki yıldır uyuduğun ahır, bizim çocukluk anılarımızla dolu. Ah Marika…"

İhtiyarın sesi hüzünlü bir tona geçmişti.

"Aslında benden çok Niko'yu severdi Marika ama Stavro'yu öylesine kıskanırdı ki deli kız, hep söylenip dururdu kardeşime."

Marika'nın bu eve ilk geldiğindeki hâli beliriverdi karşısında ihtiyarın. Gözlerinden yaşlar çok uzun zaman önceye aktı. Kısa süren sessizlikten sonra toparladı ihtiyar kendini. Masaya dönüp eliyle kahvesini gösterdi Ali'ye. "Bugün seninle erkek erkeğe konuşalım delikanlı, ne dersin?"

"Siz nasıl uygun görürseniz efendim."

"Anlat bakalım, benim deli kuzenim seni nasıl kabullendi? Zira bazı konularda benden daha inatçıydı Marika."

"Aslında hiç kolay olmadı efendim. İlk zamanlar bana iyi davrandı diyemem. Bana Stavro babam baktı bir müddet. Her akşam dükkândan geldiğimizde babam yemek yapıyordu. Yani bize yemek bile vermedi aylarca. Benimle hiç konuşmuyordu, benim yüzümden Stavro babamla da konuşmuyordu. Ama bir günde değişti bu durum. Yine bir akşam babamın yaptığı yemeği yerken Marika anam geldi, parmağıyla beni gösterip 'Ne zaman gidecek bu?' dedi. Babam 'Yarın.' dedi. 'Yarın benimle birlikte Yunanis-

tan'a gelecek.' Sonra hiç bir şey konuşmadılar, birbirlerine baktılar sadece. Sabah Marika anam ilk defa beni kahvaltıya çağırdı. Akşam yemek verdi."

Gözlerinin dolma sırası Ali'ye gelmişti…

"Ve sonraki yirmi yıl baktı bana, beni öyle sevdi ki…"

Cümlenin devamı gelemedi genç adamdan. Kocaman elleri yaşları saklamaya yetmedi. Karşılıksız görülen sevgiye aktı yaşlar.

Cebinden çıkardığı mendille yüzündeki yaşları kurulayıp ihtiyara döndü. İhtiyar hiçbir şey hissetmemişçesine put gibi oturuyordu. Daha önce hiç düşünmediği bir sorunun cevabını veremiyordu kendine. "Acaba ben ölünce evladım Teo gözyaşı döker mi?" İhtiyarın eli ayağı buz kesmişti. "Şanslı Marika." dedi içinden.

"Peki deden hakkında ne biliyorsun?"

"Affedersiniz efendim, anlamadım?"

"Stavro senin baban değil mi? Onun babası da senin deden olmuyor mu?"

"Efendim, ne annem ne de babam akrabaları ile ilgili bana hiçbir şey anlatmadılar. Siz ve kardeşiniz dışında bildiğim kimse yok. Onca yıl babamın herhangi bir akrabası ile görüşüp konuştuğunu görmedim. Marika anama sordum aslında bir defasında, bana babamın tek akrabasının Patron Niko ile cumartesi geceleri oturup sızana kadar içmek olduğunu söylemişti. Ben de tekrar sormaya gerek duymadım efendim."

"Peki, o zaman ben anlatayım sana dedeni. Stavro şu yandaki çiftliğin en küçük oğludur. Bir ağabeyi ve iki ablası vardı. Niko ve Marika ile beraber büyüdüler burada. Ağabeyi ve ablaları öz kardeşi değildi. Stavro, babasının ikinci evliliğinden olan tek çocuktu. Sanırım o yüzden kendi evinden ziyade burada daha

rahat ediyordu. Ayrıca kendisi burada olmasa Marika onu bir nedenle muhakkak buraya getiriyordu zaten. Deli kız daha çocukken âşıktı babana. Hayatımın en güzel yıllarıdır bu yıllar... Onlar gençliğe adım atarken ben artık evlenecek çağa gelmiştim. Elbette Smirni'nin en zengin adamı olan dedem hemen zengin bir ailenin kızı ile baharda nişanımızı yapıverdi. Yaz sonu düğün yapılacak ve Smirni'ye yerleşecektim. Deden doğru düzgün bir adam olsa idi bugün kardeşim Niko burada, yani daha mutlu olduğu yerde yaşayacaktı. Zavallı Niko, acımasız dedemle beş yıl beraber yaşadı… Stavro'nun babası bir gece yarısı ağlamaklı bir hâlde kapımızı çaldı. Çok zor durumda olduğunu, borçlarının çok biriktiğini söyleyip babamdan borç para istedi. Babam düğünü bahane edip borç vermeyi reddedince birden yerinden fırlayıp babamın dizlerine kapandı. 'Evlatlarımın canı tehlikede, yarına kadar borcu ödemeliyim, sonrasında çiftliği satıp düğüne kadar tüm borcumu ödeyeceğim.' diyerek ağlamaya devam edince babam daha fazla dayanamadı. Deden o gece bu evden iki yüz elli altın borç alarak eve gitti."

"Sanırım o borç hiç ödenmedi efendim."

"Ödenmedi tabii, hatta ödemeye bile çalışmadı deden. Babamla beraber gittik bir ay sonra paramızı istemeye. Yüzsüz adam, 'Benim size böyle borcum yok!' deyip kapıyı yüzümüze öyle bir çarptı ki. Biz kapıda en az bir saat donup kaldık. Bir ay önce bu odada yalvararak para dilenen adam, bizi tanımamış gibi konuşmuştu, içeriye bile girememiştik. O gece bu evde kimse uyuyamadı tabii. Babam düğün masraflarını nasıl ödeyeceğini düşünürken biz Stavro ile yarın nasıl yüz yüze geleceğimizi düşünüyorduk. Sabah gün doğmadan kapıdaydı baban, elinde bavulu ağzı burnu şişmiş, gözünün biri mosmordu. Kafasını kaldırıp yüzümüze bakmadan babamla konuşmak istediğini söyledi. Babamın ilk ve son defa ağladığını gördüm, genç adam. Karşısında on yedi ya-

şında, babasından sille tokat dayak yemiş bir delikanlı, 'İzmir'e gidiyorum, çalışıp size borcumuzu ödeyeceğim.' diyordu."

"Efendim, size bir soru sorabilir miyim? "

"Tabii."

"Patron Niko buraya gelmeden önce mutlaka babamdan para alırdı, bu para babasının borcu için olabilir mi?"

"Yıllarca biriktirip buraya altın gönderdi Stavro. Niko altınları ondan alır buraya getirir, döndüğünde de Marika'ya teslim ederdi."

"Efendim, o altınlar bende."

"Biliyorum evladım, o altınların sende kalmasının herhangi bir sakıncası yok."

"Tam doksan altın var efendim, Marika anam vefat etmeden önce verdi."

"Evet miktarını da biliyorum Ali Bey evladım, bilmediğim o altınlarla ne yapacağın?"

"Ben bu kasabadan bir ev almayı düşünüyorum efendim."

"Ahırda uyumaktan sonunda bıktın galiba."

"Hayır efendim bıkmadım, siz müsaade ettiğiniz sürece ben oradan memnunum."

"O zaman aşağıya seslen de bize soğuk bir şeyler getirsinler, biz de eski hikâyeleri bırakıp bugünü konuşalım artık."

"Hemen efendim." Ali hızlıca aşağıda inip soğuk içecekleri sipariş edip geldi. "Efendim kusuruma bakmazsanız sizden bir ricam var."

"Hayırdır evladım?"

"Bana bu olanları hiç kimse anlatmadı. Yıllar önce de olsa olanları anlatsanız, bana bunca yıl analık etmiş, babalık etmiş insanları biraz daha anlatsanız."

"Peki evladım. Bu odada her şeyi konuşabiliriz, her konuda anlaşamasak da konuşabiliriz. Bu bizim ailemizin geleneği."

İhtiyar, Ali'nin kasabadan ev alma fikrini öğrenmiş, mutlu olmuştu. İzmir'e dönmeyecek, torunlarını ondan ayırmayacaktı. İçi rahatlamıştı.

"Kısaca anlatmak gerekirse Stavro gece babasından iyi bir dayak yemiş hâlde bizimle vedalaşmaya gelmişti. Babam onu kollarından tuttuğu gibi içeriye soktu. Anneme kahvaltıyı hazırlamasını söyleyip Stavro'yu bu odaya çıkardı. Baban benden ve Patron Niko'dan önce bu odaya girdi evladım. İçeride ne konuşuldu hiç öğrenmedik. Bir saat sonrada Stavro kahvaltısını yapıp İzmir'e yola çıktı. Evde herkes çok üzüldü onun gidişine ama Marika hiç tepki vermedi. Annem bütün gün nasıl oldu bu iş diye söylenip durdu. Gece olup hepimiz yataklarımıza çekildiğimizde Marika odama geldi, benden para istedi. Ben de hiç soru sormadan tüm paramı verdim. Sabah annemin feryatları ile uyandım, koşarak merdivenleri indiğimde Niko ile göz göze geldik. O an anladım, deli ananın hem benden hem Niko'dan aldığı paralarla Smirni'ye gittiğini. Babam arkasından bizi yolladı geri getirelim diye. Kasabadan bir saat uzak mesafede yetiştik Marika'ya. Sonra yolculuğa beraber devam ettik. Marika'mızı limana bırakıp eve geri geldik. Anneme de yetişemediğimizi, Marika'nın gemiye bindiğini, yolcu listesinde adının olduğunu söyledik. Tabii Marika'nın maceralı hayatı orada da devam etti. Stavro bir otele yerleşmiş, dedemin dükkânlarından birinde yani senin büyüdüğün kunduracı dükkânında çalışıyordu. Marika babana her gün yemekler yapıp sabah dükkâna, akşam otele götürüyor, baban dükkânda iken onun kaldığı otel odasının temizliğini yapıyordu. Zavallı otelci Marika'nın

şerrinden yılda bir temizlik gören odaları her gün temizlettiriyor, Stavro'ya başka bir otel bulması için yalvarıyordu. Bu arada Marika'dan üç gün sonra Niko da evden kaçıp İzmir'e dedemin yanına yerleşti. Evlilik hazırlıkları olmasa yalnızlıktan ölürdüm herhâlde. Bu hikâyenin tamamı çok uzun sürer evladım, gerisini kasabadaki evine kahve içmeye geldiğimde anlatırım olur mu?"

"Siz nasıl isterseniz efendim. Şayet bu evliliğe rızanız olursa torunlarınızı ve gelininizi her sabah buraya getirir, akşam olunca onları almaya gelirim. Torunlarınız hem gözünüzün önünde büyüsünler hem de buradaki işler hakkında bilgi sahibi olsunlar. Vakti zamanı geldiğinde bu odada resminize bakıp kendi evlatlarına öğütler versinler."

İhtiyar bu sözlere karşılık veremedi kısa süre, yaşından daha olgun konuşuyordu genç adam. Sonra bacak bacak üstüne atıp kollarını birbirine bağladı.

"Evladım sen gerçekten akıllı bir adamsın ve Stavro'nun oğlusun. Sana sormam gereken bir şey daha var evladım. Sen Smirni'de büyümüşsün orada Marika'dan kalan evin de var, burada yaşayabilecek misin? Bu küçücük kasabadan sıkılmayacak mısın?"

"Haklısınız efendim burası Smirni'ye göre küçük ama beni oraya bağlayan Stavro babam ve Marika anamdı. Onlardan sonra Smirni'de yaşamanın beni mutlu edeceğini düşünmüyorum. Sizden açıkça bir şey isteyebilir miyim efendim?"

"Verebileceğim bir şey istiyorsan elbette."

"Bu evliliğe izin vermek sizin takdirinizde, siz ne derseniz öyle olacak ancak Vasili'yi görmek için sizden izin istiyorum efendim. Ali gözlerini yerdeki Isparta halısına eğip dolan gözlerini mendille sildi. Müsaadeniz olursa onun büyüdüğünü görebileyim, Stavro babamdan aldığım sevgiyi, ilgiyi verebilir miyim bilemem ama denerim. İki yıldan fazladır buradayım, torununuzun bana olan

sevgisi benim yalnızlığımın ilacıdır efendim. Beni ondan mahrum etmeyin ne olur!"

"Vasili'nin sana nasıl seslendiğini duyuyorum delikanlı, her duyduğumda yüreğime hançer saplanıyor ama sonra onun seninle ne kadar mutlu olduğunu da görüyorum. 'Kendi babası ile büyüse ne olurdu?' diye düşünüyorum. Ben iki oğlumu da bu çiftlikte büyüttüm. Sonunda mutlu oldular mı ya da ben mutlu oldum mu? Birinin sonunu biliyorsun diğeri de evden kaçıp orduya katıldı, yıllardır haber yok beyzadeden. Kardeşinin cenazesine bile gelmedi. Bu hayatta en güzel şey hayırlı evlatmış Ali Bey evladım. Hayat ne kadar garip. Biz yıllarca Niko ile hep üzüldük, Stavro ve Marika'ya evlat vermedi Tanrı diye. Bize ikişer oğul verdi diye mutlu olduk. Onlar nice zaman sonra seninle çok mutlu bir hayat yaşadılar ama Niko ile ben…"

İhtiyar yerinden kalkıp odada resimlere göz gezdirdi bir tur.

"Hele yeğenlerimin yaptıklarını öğrendiğimden beri kendi kendime çok sordum evladım. Biz nerede yanlış yaptık? Kendi kanından olmayan bir Türkmen çocuğu onları bu kadar mutlu edebilirken bizim evlatlarımız nasıl kendi babalarını öldürtmeye çalışır? Aklım almıyor doğrusu! Şimdi bu duvarda resim olmuş adamlar mezarlarından uyanıp gelse, olanları anlatsak bizim yüzümüze mi tükürürler yoksa bizimle beraber oturup ağlarlar mı?"

İhtiyar, babasının resminin önüne dikilip ellerini arkasında bağladı. "Duyuyor musun baba? Torunların para için senin evladını, küçük Niko'nu öldürmeye kalkıyor…" Sonra sağ elinin işaret parmağı ile Ali'yi gösterip, "Bu genç adam da benden torunumun büyüdüğünü görmek için onu koruyup kollayabilmek için izin istiyor baba. Ah baba ah! Evlatlarının ne kadar bahtsız olduğunu bir bilsen!"

İhtiyar yavaş adımlarla koltuğuna tekrar oturdu.

"Evladım, Vasili'yi istediğin her zaman görebilirsin, Stavro'dan gördüğün babalığı sen de ona yap. Yap ki sen öldüğünde de arkanda yas tutacak, gömleğinin düğmesini koparacak birileri olsun. Maalesef kardeşimle benim ardımdan yas tutacak kimse yok…"

Yerdeki halıyı süzme sırası ihtiyardaydı artık.

"Efendim size belli edemese de Eleni sizi gerçekten çok seviyor."

İhtiyar ekşi tatlı bir gülümseme ile kafasını kaldırıp tavana dikti gözlerini. "Bu çiftlikte çok uzun zamandır yaşıyorum delikanlı. Yeni doğmuş taya bakınca büyüdüğünde ne kadar hızlı olabileceğini bileklerinden anlarım, kuzunun sesinden açlığını, ağacın çiçeğinden meyvenin çokluğunu, toprağın çatlağından mahsulün ne kadar olabileceğini anlarım. Eğer sen de benim kadar burada yaşasaydın sen de bunları anlardın. Çünkü bunlar her sene tekrarlanır. Zaman sana öğretir bunları. Ama ben bu çiftlikte Marika'nın babana bakışlarını bir daha görmedim. Ne annem babama öyle bakardı ne de benim karım bana öyle baktı. Ben bu bakışları yıllar sonra tekrar gördüm. Yitirdiğim evladıma hiç bakmadığı gibi…"

İhtiyar bu cümlenin devamını getirmek istemedi ve konuyu değiştirmek istercesine birden Ali'ye döndü. "Şimdi söyle bakalım delikanlı, bu İskender Bey gerçekten dediğiniz kadar gaddar mı? İstediğini yapmayanı öldürüyor mu?"

"Efendim, İskender Bey'in ne yapacağını önceden tahmin etmek mümkün değil, istediğini yapsanız da öldürebiliyor. Ama ne yaparsa yapsın hepsini önceden planladığını, planlarını bozanı affetmediğini biliyorum."

"Evladım, sana son bir sualim olacak ama önce İskender Bey hakkında konuşmak istiyorum. Bu adamlarla akrabalığın yok

ama neden seni bu kadar seviyorlar? Stavro'yu, Marika'yı hatta Niko'yu bile anlayabiliyorum lakin bu insanların seni bu kadar önemsemesini anlayamıyorum."

"Efendim müsaade buyurursanız bir şey alıp gelmem gerek."

"Seslen, kahyaya getirsin evladım."

"O bulamaz efendim, ben almalıyım."

İhtiyar eliyle kapıyı gösterip kafasıyla onayladı Ali'yi. Delikanlı koşar adımlarla ahıra gidip geldi. Elindeki heybeden çaputlara sarılı kamayı çıkarıp masaya bıraktı. İhtiyarın şaşkınlıktan nutku tutuldu. Gözlerini sonuna kadar açıp daha yakından baktı. Sonunda dayanamayıp eline aldı kamayı. İki taraflı inceledi, kınından çekip çeliğini inceledi. Masa çekmecesinden uzman kuyumcularda bulunan büyütecini alıp üzerindeki taşları inceledi sonra masaya tekrar geri bıraktı.

"Evladım sen kuyumdan anlar mısın?"

"Hiç anlamam efendim."

"Belli belli, sen bunu nerede buldun?"

"Efendim, bu bana Musa Han'ın hediyesidir. Küçük oğlu Mustafa vefat edince bana hediye edildi."

"Evladım böylesi kıymetli bir şey hediye edilemez. Senin bu işte hatan olmasın?"

"Babam da böyle demişti efendim, uzunca bir süre kabul etmemişti bu hediyeyi."

"Kim, Stavro mu?"

"Hayır efendim, benim gerçek babamın adı Cemal'dir."

Yorgo ellerini havada birleştirip kafasının üzerine yerleştirdi, "Evladım, en iyisi Eleni senin yaşadıklarını tane tane yazsın ben oradan öğreneyim her şeyi. Belli ki benim gibi ihtiyara en kısasından anlatmalısın."

"Efendim, en kısası şöyledir ki biz Musa Han'ın köyüne göçtükten sonra ben takriben Alex'in yaşlarında idim. Musa Han'ın evinde sanırım yedi yaşıma kadar büyüdüm, dillerini öğrendim. Beni öyle sevdiler ki bana bu hediyeyi verdiler sonrasında Smirni'ye gelirken de yanıma aldım onu Oluklu'da bırakamazdım tabii ki."

"Oluklu neresi evladım?"

"Musa Han'ın köyü efendim."

"Sen bu köyden Smirni'ye nasıl geldin evladım?"

"Trenle efendim, deri yüklü vagona kaçak olarak bindim ve kendimi Smirni'de buldum. Sonrası malumunuz."

"Peki bu Musa Han nasıl bir adam evladım, o da İskender Bey gibi mi?"

"Yok efendim o bir han, ayrıca benim hatırladığım kadarıyla yaşı da çok ileri idi. Ben torunları ile oynardım çoğu zaman."

"Bak evladım bu hançerin üzerindeki her bir mücevher ile bu çiftlikten daha büyük bir çiftlik alabilirsin ve bunun üzerinde tam on dört tane mücevher var. En basit hesap ile yirmi çiftlik alabilecek kıymette mücevheri ahırda mı saklıyorsun iki yıldır?"

"Evet efendim."

"Stavro'yla Marika görmedi mi bunu?"

"Gördüler tabii ki onlar da çok sordular bunu nereden buldun, nasıl buldun diye. Her şeyi teker teker anlattım. Doğru söylediğimi görüp sormayı bıraktılar sonra da evin en güvenli yerine sakladık."

"İskender Bey bunun peşinde olabilir mi? Senden bunu almak istiyordur muhakkak."

"Ben İskender Bey'e bu kamayı vermeyi teklif ettim bir kere. Ama almadı. Yeğenlerinizin hayatına karşılık verebileceğimi söy-

"Vedalaşıyor muyuz artık?"

"Otuz yılı geçti arkadaşlığımız, bence vakti geldi de geçti bile. Peki söyleyebildin mi istediklerini?

"Söylemek istediklerim torunlarım için. Benim hayatımı bir savaş çaldı, onlarınkini de çalmasın ya da çalanlardan olmasınlar istiyorum."

"Sen bu dünyayı terk edeli yüz yılı geçti Eleni. Senin torunun olduğunu bilen kaç kişi kaldı ki şimdi?

"Bugün ister Oluklu'da ister Anadolu'da ister Yunanistan'da doğsun her çocuk benim torunum. Biliyorum, oradayken çok manasız geliyor sana bu cümle ama burada buluştuğumuzda beni anlayacaksın."

"Dünyadaki insanların yarısı bilerek ya da bilmeyerek silah üretmek için çalışıyor Eleni. Torunlarının pek şansı yok bence."

"İskender Bey'in şeytan üçgeni o kadar büyüdü mü?"

"Dünya onların oldu dersem haksız sayılmam. Yakın zamanda hepimiz yan yana olacağız yani. Sen bana Yunanca öğretecek misin?"

"Bilmem, Ali Bey'den izin aldın mı?"

"Ali Bey bana küskün nicedir. Geldiğimde barışırız herhâlde..."

"Gelmek için acele etme ve ne olursa olsun orada hiçbir şey için üzülme, olur mu? Değil üç gün, üç saniye bile üzülme!"

"Hep aynı öğüdü veriyorsun Eleni ama üzülmeden yaşamak mümkün mü?"

"Mutlu yaşa çocuk, hem de çok mutlu..."

9 786256 130982

tilki Kitap